

[Jens Høyer.]

deres Jord, som skal grundforbedres, og naar man saa i den Grad tilsidesætter dem som Nul og Niks i den Forbindelse, gaar man over Stregen, og det er ganske oplagt, at det har vakt stor Misstemning ude i Landbefolkningen, at man har tilsidesat dem paa den Maade. Ministeren spurgte, om jeg syntes, det var for høj en Løn for Familieforsørgere. Nej, det synes jeg ikke, men det er altsaa det andet, der er i Vejen. Det er dette Formynderskab, denne Indgriben fra Ministerens Side, vi føler os brøstholdne over. Det er maaske, naar det kommer til Stykket, mere en Stemningssag end en Realitetssag, og derfor kunde Ministeren godt have været tjent med at tage denne Bestemmelse ud af Loven, saaledes som vi ønskede.

At Administrationen skulde blive lige saa dyr med de kommunale Udvalg, som den er nu, maa jeg absolut betvivle, og jeg maa hævde, at de lokale Folk — selvfølgelig vil Kommunalbestyrelserne vælge dertil egnede Folk — vil have lige saa god Forstand paa at bedømme den Slags Ting inden for deres egne Sognegrænser som et Udvalg, der kommer flyvende eller rejsende i Bil og skal tilendebringe Arbejdet hurtigt. Men for Resten, under de Forhandlinger, vi havde i Udvalget om dette Spørgsmaal, var der maaske en vis Villighed fra vor Side til at frafalde dette Krav, hvis man i øvrigt havde kunnet blive enig, og jeg kan godt bekende her, at det, som var Hovedanstødsstenen og blev det, som skilte os, var disse Tarifbestemmelser, som er indføjet i den gamle Lov, og som vi ikke kunde tage.

Den højtærede Minister spurgte, om de private Laan ikke skulde have samme Begunstigelse i Henseende til Tilskud til Rør og Arbejds løn som Statslaanene. Jo, selvfølgelig, det er da Meningen, og jeg kan heller ikke læse vort Forslag anderledes, end at det maa fremgaa af Forslaget; hvor der tales om Tilskud, er det naturligvis Meningen, at det skal gælde baade den ene og den anden Slags Laan. Men skulde der virkelig være en Mangel her, er vi selvfølgelig meget villige til at afhjælpe den.

Jeg skal fremdeles anbefale Ændringsforslaget til Tingets Velvilje.

Landbrugsministeren (Bording): Den ærede Ordfører (Jens Høyer) udtalte, at han troede, der var en Forskel mellem min og den socialdemokratiske Ordførers Opfattelse af Forslaget, og det er nok muligt, for jeg har, kan jeg forstaa, tillagt Forslaget større Værdi, end det har, og Ordføreren for mit

Parti har maaske været mere nøgtern i sin Bedømmelse. Naar jeg mente, at Fler-tallet her var gaaet ind i en Tilskudslovgivning, som var noget værd, byggede jeg min Tro paa § 1, men jeg maa ganske vist erkende, at naar der i § 10 staar, at Udgifterne til Tilskud i Henhold til § 1, sidste Stykke, skal afholdes paa de aarlige Finanslove, og der ingenting er opført paa Finansloven, og jeg har spurgt Udvalgets Ordfører, hvor meget der skal til, og han ikke har svaret, saa kan det godt være, at jeg kommer til samme Resultat som Ordføreren for mit Parti, at der ikke er meget af Tilskuddet tilbage. Jeg haaber endnu, at det ikke er blot en Skueret for Landmændene, at man indsætter denne Bestemmelse om, at de kan faa et Tilskud paa $\frac{1}{4}$ til Arbejds løn og Rør.

Den ærede Ordfører bemærkede dernæst, at naar han var gaaet med til at indføre Tilskuddet i Lovforslaget, var det af Hensyn til mine Udtalelser, for at imødekomme min Opfattelse. Jeg synes, det er ejendommeligt, at det ærede Medlem overvinder sin Modvilje mod Tilskud til Landbruget, men ikke samtidig kan overvinde sin Modvilje mod, at Arbejderne faar en ordentlig Løn. Det var jo godt for Landmændene, at det ærede Medlem blev overbevist om det urigtige i at slette Tilskuddet, som han var saa meget imod, da Sagen var til første Behandling, men det havde været mere prisværdigt, om det ærede Medlem ogsaa havde haft en lille Smule tilovers for de Arbejdere, der skal udføre Arbejdet efter denne Lov. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem for dog at faa det klaret: Mener det ærede Medlem virkelig, at den Løn, der betales efter Overenskomst, saaledes som man selv stemte for det og selv krævede det i Loven af 1934, er for høj for Familieforsørgere? Mener han, det er for meget, at disse Arbejdere faar en saadan Lønning, naar Staten skal yde $\frac{1}{4}$ af det, Arbejdet koster Landmanden?

Jeg føler mig overbevist om — og det er ikke nogen tilfældig Overbevisning, det er min Erfaring, gennem Samtaler med Grundforbedringsudvalgene ude i Landet, med alle de Mennesker, som virkelig har Interesse i Sagen —, at Landmændene ikke mener saaledes, tværtimod. Det har jo vist sig, efter at vi har faaet Decemberloven, hvori der blev indført den Bestemmelse, at der skal betales overenskomstmæssig Løn, at der fra Landmændenes Side er indkommet Begæringer om disse Laan i et saadant Antal, at vi i Løbet af 3—4 Maaneder igen staar paa bar Bund. Det viser